

konané vraždy, zločinu veřejného násilí a krádeže, spáchaných dne 23. března 1919 v Plzni. V obou případech jde o zločiny, pro které příslušnými jsou soudy porotní. V případě prvním podáno bylo oznámení trestní proti neznámým tenkrát pachatelům u okresního soudu v Prostějově dne 20. března 1919 a soud ten téhož dne zahájil vyhledávání obesláním svědků v seznamu uvedených. V případě druhém podáno bylo krajskému soudu v Plzni oznámení trestní proti neznámým pachatelům dne 24. března 1919, a téhož dne předsevat výslech poškozeného a svědka. Prvější řízení bylo k návrhu státního zastupitelství v Olomouci ze dne 1. dubna 1919 podle § 412 ř. tr. přerušeno, ve druhém pak krajským soudem v Plzni dne 1. dubna 1919 na podezřelého z činu Rudolfa M. vydán zatýkač. Za tohoto stavu věci jest jasno, že mezi příslušnými soudy v Plzni a v Olomouci rozhoduje předstížení, a že krajský soud v Olomouci předstihl krajský soud v Plzni. Na tom nemění ničeho okolnost, že při prvním výkonu vyšetřovacím (§ 51 odst. 3. ř. tr.), který předsevat okresní soud v Prostějově, pachatelé známi nebyli a že známými se nestali ani při přerušení vyhledávání, neboť zákon vykládá pojem předstíhnutí v ten smysl, že předstihl onen soud, který dříve než druhý nějaký výkon vyšetřovací předsevat. Že však k výkonům vyšetřovacím náleží i výkony vyhledávání a nikoli výlučně úkony náležející k přípravnému vyšetřování, plyne z toho, že pojmy »vyšetřování« a »přípravné vyšetřování« nejsou totožny a trestní řád sám na různých místech (§ 34, 64, odst. 2, 89, 357, odst. 4 a j.) užívá výrazu »vyšetřování« vůbec ve smyslu řízení trestního a § 66 tr. ř. výslovně rozlišuje výkony vyšetřovací (Untersuchungshandlungen), vztahující se k vyhledávání nebo k přípravnému vyšetřování. Nezáleží tedy na tom, byli-li okresnímu soudu v Prostějově, který první výkon vyšetřovací předsevat, pachatelé známi, čili nic, a rozhoduje čin im objecto, ve kterém výkon vyšetřovací předsevat byl a z něhož, třeba i později nebo i po přerušení řízení Rudolf M. a spol. obvinění jsou. Že pak vyšetřovací výkony, předsevaté ve příčině zločinu toho soudem okresním, zahrnují v sobě předstížení ve prospěch toho sborového nebo porotního soudu, k jehož obvodu dotčený soud okresní náleží, netřeba odůvodňovati.

Čís. 102.

Poměr zločinu, dle § 99 tr. zák. k přestupku § 496 tr. zák. spáchanému vyhrůžkou zlého nakládání.

Příbuzenským poměrem mezi vyhrožovatelem a ohroženým trestnost dle § 99 tr. zák. není vyloučena.

Tím, že pachatel a ten, komu bylo lehce na těle ublíženo, jsou z přízně a bydlí v témž domě, nemění se skutková podstata § 411 tr. zák. ve skutkovou podstatu § 525 tr. zák.

Odsouzen-li pachatel pro předražování a jiný ještě čin trestný, nutno uveřejnění v novinách obmeziti na prv naznačený čin trestný.

(Rozh. ze dne 20. listopadu 1919, Kr. II 86/19.)

Zmateční stížnosti obžalovaného Aloisa J. do rozsudku krajského soudu v Uh. Hradišti ze dne 1. března 1919, jímž stěžovatel byl vinným

uznán zločinem dle § 99 tr. zák., přestupkem § 411 tr. zák. a přečinem dle § 20 čís. 1., 2a) cís. nařízení ze dne 24. března 1917 čís. 131 ř. z., nejvyšší soud jako soud zrušovací po ústním líčení vyhověl potud, že se rozsudek ve výroku o uveřejnění rozsudku zrušuje a zároveň se vyslovuje, že uveřejnění způsobem v rozsudku uvedeným omezeno býti má jen na tu část rozsudku, která se týká odsouzení pro přečin předražování dle § 20, č. 1., 2a) cís. nař. ze dne 24. března 1917, č. 131 ř. z. — mimo jiné z těchto

důvodů:

496 Pokud potírá zmateční stížnost přesvědčení soudu, že vyhrůžka obžalovaným pronesená byla způsobitou vzbuditi v ohrožených důvodné obavy, neprovádí žádný ze zmatečných důvodů v § 281 tr. ř. uvedených a nemůže přijíti tudíž pro přezkoumání rozsudku po stránce právní v úvahu. Namítá-li zmateční stížnost, že třeba jest zkoumati počínání obou stran, by se mohla posouditi důvodnost obav na straně domněle ohrožené ve smyslu § 99 tr. z., jest jí sice přisvědčiti, leč poukázati zároveň na to, že soud nalézací dle důvodů rozsudku požadavku tomuto též skutečně vyhověl. Okolnost, zda ta či ona strana při přelíčeních o vzájemných obžalobách svědectví se vzdala čili nic, nemůže dle zásad vytknutých v § 98b) tr. z. pro posouzení nebezpečnosti vyhrůžky přijíti v úvahu. Z okolnosti, že Jan D. prohlásil, že se obával ne právě zabití, než spíše nějaké surovosti, Marie D. pak, že měla strach, že obžalovaný je zlíská, právem dovodil soud, že nelze shledávati ve výhrůžkách hrozbu vraždou. Okolnosti ty nestačí však, by podřaděny byly výhrůžky obžalovaného jen pod ustanovení § 469 tr. z. § 496 tr. z. sám výslovně poukazuje na to, že výhrůžky zlým nakládáním zakládají jen tenkrát přestupek pro urážku na cti, nelze-li v nich shledati skutek trestuhodnější. Při zlém nakládání nelze účinek pro tělesnou bezpečnost předem vymeziti. Proto spadati bude výhrůžka zlým nakládáním jen tenkrát pod hledisko § 496 tr. z., měla-li za účel projevit ohroženému toliko nevážnost, podřaditi bude ji však trestnímu ustanovení § 99 tr. z., pronesena-li v úmyslu, uvésti ohroženého ve strach a nepokoj, a byla-li zároveň způsobitou, vzbuditi v ohroženém důvodné obavy. Oboje bylo pro tento případ v rozsudku zjištěno a odůvodněno. Též okolnost, že jednalo se o výhrůžku mezi blízkými příbuznými, nepostačuje za takových okolností, aby podřadění skutku pod § 99 tr. z. uznáno bylo nesprávným. Pravda jest ovšem, že zákon některé přehmaty mezi blízkými příbuznými posuzuje mírněji, nežli stejné přehmaty mezi osobami, jež mezi sebou nejsou v žádném svazku příbuzenském. To však nelze vztahovati též na vyhrůžku rázu v § 99 tr. z. vytknutého, poněvadž zákon po této stránce zvláštního ustanovení pro členy rodiny neobsahuje a vyhrůžky takové právě tím, že jsou strany na vzájemný neustálý styk poukázány, mohou nabýti povahy povážlivější. Vyloučení, že by se bylo jednalo o pohrůžku vraždou, brání pak toliko potrestání dle vyšší sazby § 100 tr. z., neopravňuje však k závěru, že by šlo jen o pohrůžku zlým nakládáním ve smyslu § 496 tr. z. Stejně bezdůvodna jest námitka stížnosti, že by skutek jsoucí podkladem odsouzení dle § 411 tr. z. spadal správně jen pod ustanovení § 525 tr. z., protože poškozený bydlí ve mýměnku v domě obžalovaného

Jelikož vzájemný poměr obou stran není takový, že by mohlo vůbec býti řeči o domácí kázní, pouhé příbuzenství a obývání domu nezakládá též společnou domácnost, jakou § 525 tr. z. předpokládá, nemůže býti o pouhém podřazení pod § 525 tr. z. vůbec řeči. Oprávněna jest však zmateční stížnost, pokud brojí proti výroku rozsudku, jímž dle § 45 cís. nař. ze dne 24. března 1917 nařízeno bylo uveřejnění rozsudku na útraty obžalovaného v Lidových Novinách a na úřední desce představenstva obce Š. Zmateční stížnost necituje sice co do čísla žádný ze zmatečných důvodů § 281 tr. ř., provádí však věcně zmateční důvod § 281 č. 11 tr. ř., poukazujíc na to, že soud překročil výrokem tím své trestní právo. Jelikož § 45 cís. nař. ustanovuje jako vedlejší trest uveřejnění nálezu jen při odsouzení pro přečin nebo zločin, pokud se týče i přestupek přemršťování cen, pro ostatní delikty, jimiž obžalovaný uznán byl vinným, tento trest vedlejší zákonem ustanoven není, jest patrné, že soud vyřknuv uveřejnění rozsudku bez všelikého omezení, překročil své zákonité právo trestní. Bylo tudíž po stránce té zmateční stížnosti potud vyhověti, že se rozsudek v tomto výroku změnil a uveřejnění obmezilo toliko na výrok, jímž obžalovaný odsouzen byl pro přečin předražování cen.

Čís. 103.

Účinná lítost při krádeži není o sobě vyloučena tím, že krádež právníky není ještě dokonána. Jen na tom záleží, zda záviselo na dobré vůli pachatele, chce-li věc dobrovolně vydati, či podržeti a v úplnou bezpečnost uvést.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1919, Kr. I 458/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací dal místa zmateční stížnosti Emilie D. do rozsudku krajského jako nalézacího soudu v Písku ze dne 26. června 1919, jímž uznána byla vinnou nedokonaným zločinem krádeže naznačeným v §§ 8, 171, 174 IIc), 176 IIc) z. tr., zrušil podle § 5 zák. ze dne 31. prosince 1877 č. 3 ř. z. z r. 1878 rozsudek v odpor vzatý již v sezení neveřejném a odkázal věc k opětovnému projednání a rozsouzení témuž soudu první stolice.

Důvody:

Zmateční stížnost obžalované, opírající se o § 281 č. 9a) — správně 10 — a 9b) tr. ř., jest oprávněna. Soud nalézací zjistil, že Emilie D. odcizila v továrně na tabák, kde jako dělnice byla zaměstnána, z uzamčené dílny 275 kusů doutníků, vynesla je v pytli do dvora továrny plotem ohražené, dala je do své nůše, nasypala na ně brambory v konsumu továrny zakoupené v úmyslu, by je odnesla domů, až půjde večer z práce. Při tom přistižena byla přehlížečkou K. již doznala, že v nůši má »něco« vespod, a slíbila, že to vrátí, prosíc, aby to K. neudávala. Obžalovaná skutečně též odevzdala doutníky dozorci V., nezastihši příjimačku P., čímž věc byla prozrazena. Soud neuznal potřebným řešiti otázku, zda obžalovaná dobrovolně škodu jejím činem způsobenou nahradila,